

СЕКЦІЯ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, СІМЕЙНЕ ПРАВО, ЖИТЛОВЕ ПРАВО

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-318-0-8>

Болюбаш Є. В.,

*здобувач наукового ступеня доктора філософії
кафедри цивільно-правових дисциплін
Національної академії внутрішніх справ*

СУТНІСНІ АСПЕКТИ ЦИВІЛЬНОГО СУДОЧИНСТВА У СПРАВАХ ПРО ВСТАНОВЛЕННЯ ФАКТУ НАРОДЖЕННЯ АБО СМЕРТІ ОСОБИ

Чинне цивільне процесуальне законодавство України відносить до юрисдикції суду справи про встановлення фактів, що мають юридичне значення, зокрема справи про встановлення факту 1) народження особи в певний час у разі неможливості реєстрації органом державної реєстрації актів цивільного стану факту народження; 2) смерті особи в певний час у разі неможливості реєстрації органом державної реєстрації актів цивільного стану факту смерті (пп. 7, 8 ч. 1 ст. 315 ЦПК України) [1]. Встановлення таких фактів здійснюється в порядку окремого провадження, особливістю якого є його спрямування на з'ясування необхідних фактів за відсутності правового спору.

Теоретичні та практичні проблемні питання цивільного судочинства у справах про встановлення фактів народження або смерті й встановлення судом фактів, що мають юридичне значення, були предметом наукових досліджень С. Бичкової, Ю. Білоусова, О. Гетьманцева, К. Гусарова, Ю. Заїки, В. Комарова, Л. Красицької, В. Кройтора, Н. Кузнецової, О. Кухарєва, Л. Музики, З. Ромовської, Г. Світличної, О. Угриновської, С. Фурси, Г. Чурпіти, М. Штефана, М. Ясинока та інших учених-процесуалістів.

Право кожної особи бути зареєстрованою, право на посвідчення статусу особи (народження, смерть) та на громадянство закріплено на міжнародному рівні у Загальній декларації прав людини 1948 року (ст. ст. 1, 15, 16), Міжнародному пакті про громадянські і політичні права 1966 року (ст. ст. 23, 24), Конвенції про права дитини 1989 року (ст. 7), Декларації прав дитини 1959 року (принцип 3), Резолюції Ради

ООН з прав людини «Реєстрація народження та право кожної особи на визнання перед законом» 2012 року [2].

Цивільна правоздатність фізичної особи виникає у момент її народження, а припиняється у момент смерті (ч. 2 та 4 ст. 25 ЦК України) [3]. Законом України «Про державну реєстрацію актів цивільного стану» від 01 липня 2010 р. № 2398-VI передбачено, що державній реєстрації підлягають народження фізичної особи та її походження, шлюб, розірвання шлюбу у випадках, передбачених законом, зміна імені, смерть (ч. 2 ст. 2 Закону). Відсутність ефективної адміністративної процедури реєстрації фактів народжень і смертей має наслідком порушення як національного законодавства (ч. 1 ст. 3, ч. 1 ст. 9 Закону), так і норм міжнародного права. Законом також урегульовано порядок та підстави для державної реєстрації народження фізичної особи та її походження (ст. 13 Закону). Підставою для проведення державної реєстрації народження дитини є визначені центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері охорони здоров'я документи, що підтверджують факт народження. За відсутності документа закладу охорони здоров'я або медичної консультаційної комісії, що підтверджує факт народження, підставою для проведення державної реєстрації актів цивільного стану є рішення суду про встановлення факту народження [4].

Отже, питання реєстрації народження дитини регулюються Цивільним кодексом України, Сімейним кодексом України, Законом України «Про державну реєстрацію актів цивільного стану», Правилами державної реєстрації актів цивільного стану в Україні, затвердженими наказом Міністерства юстиції України від 18 жовтня 2000 р. № 52/5 [3; 5; 6].

Заяву про реєстрацію народження дитини батьки зобов'язані подати невідкладно, але не пізніше одного місяця від дня народження дитини. Одночасно з заявою про реєстрацію народження подаються паспорти або паспортні документи, що посвідчують особи батьків (одного з них). Відтак, неможливість створення державою доступного механізму встановлення фактів на відповідній території призводить до того, що особа не матиме змоги скористатись адміністративним порядком реєстрації народження чи смерті, що ускладнить реалізацію нею низки своїх громадянських і цивільних прав, зокрема права на спадкування, на соціальні виплати, на громадянство та інших.

У разі відсутності медичного висновку щодо причини смерті чи відсутності медичної довідки, в якій констатується факт смерті та неможливості надання даних документів до відділу державної реєстрації актів цивільного стану для проведення державної реєстрації

смерті, справа про встановлення юридичного факту смерті особи вирішується в судовому порядку (п. 8 ч. 1 ст. 315 ЦПК України).

Постановою Пленуму Верховного Суду України № 5 від 31 березня 1995 р. «Про судову практику в справах про встановлення фактів, що мають юридичне значення» встановлено, що в порядку окремого провадження розглядаються справи про встановлення фактів, якщо: а) згідно з законом такі факти породжують юридичні наслідки, тобто від них залежить виникнення, зміна або припинення особистих чи майнових прав громадян; б) чинним законодавством не передбачено іншого порядку їх встановлення; в) заявник не має іншої можливості одержати або відновити загублений чи знищений документ, який посвідчує факт, що має юридичне значення; г) встановлення факту не пов'язується з наступним вирішенням спору про право [7].

Повномасштабна військова агресія Російської Федерації в Україні внесла свої корективи у всі сфери життя, включаючи правову, зокрема і сферу державної реєстрації актів цивільного стану. В умовах воєнного стану досить часто громадяни України зіштовхуються з проблемою щодо отримання свідоцтва про народження чи смерть особи на тимчасово окупованій території України. Наявні в особи документи, з якими вона звертається до будь-якого відділу державної реєстрації актів цивільного стану, який знаходиться на неокупованій території України, не можуть бути прийняті відділом реєстрації актів цивільного стану для реєстрації факту народження чи смерті. Таким чином, відповідно до Закону України «Про державну реєстрацію актів цивільного стану» особі буде видано відповідну відмову у проведенні державної реєстрації, з якою їй необхідно звернутися до суду із заявою про встановлення факту народження (смерті) особи на тимчасово окупованій території України та надати до заяви належні докази та відмову відділу державної реєстрації актів цивільного стану.

На жаль, унаслідок воєнних дій в Україні загинула значна кількість людей, але факт їхньої смерті не зареєстрований через відсутність доступу органів державної влади до окупованих населених пунктів, або тих, де ведуться активні бойові дії. Родичі загиблих осіб не можуть отримати жодних медичних документів про народження та смерть у районах бойових дій, тому такі факти можуть бути підтверджені показами свідків, актами про смерть, складеними за участі свідків, фотографіями з місця поховання тощо. Наразі встановлення факту смерті на тимчасово окупованих територіях можливе виключно в судовому порядку.

Своєю чергою, питання народження дітей в умовах воєнного стану врегульовано наказом Міністерства охорони здоров'я від 4 березня 2022 року № 407 «Про забезпечення реєстрації новонародженої дитини

в умовах воєнного стану», яким передбачено, що в період дії воєнного стану за умови відсутності можливості заповнення медичним працівником медичного свідоцтва про народження медичний працівник зобов'язаний на кожний випадок народження живої дитини виписати довідку довільної форми в двох примірниках без проставлення печатки, яка прирівнюється до медичного свідоцтва про народження. Крім того, підтвердження факту народження дитини поза закладом охорони здоров'я можливе також шляхом заповнення лікарем медичного свідоцтва про народження після проведеного огляду жінки, яка народила дитину, та дитини й за умови наявності в первинно-обліковій медичній документації жінки, у тому числі в електронній системі охорони здоров'я, відомостей, що підтверджують факт вагітності такої жінки [8].

До Цивільного процесуального кодексу України 01 липня 2022 року Законом України № 2345-ІХ були внесені зміни у ст. 317, відповідно до яких було закріплено особливості провадження у справах про встановлення факту народження або смерті особи на території, на якій введено воєнний чи надзвичайний стан, або на тимчасово окупованій території України, зокрема заява про встановлення факту народження/смерті особи на території, на якій введено воєнний чи надзвичайний стан, або на тимчасово окупованій території України, може бути подана заявником незалежно від місця його проживання (перебування) до будь-якого суду за межами такої території України та розглядається невідкладно з моменту надходження відповідної заяви до суду.

Проте застосування положень ст. 317 ЦПК України у справах про встановлення факту смерті на території воєнних дій залишається на розсуд суддів, тому подекуди суди відмовляють у задоволенні відповідних заяв.

З урахуванням вищевикладеного, можемо зробити наступні висновки. Справи про встановлення факту народження або смерті особи є справами окремого провадження, оскільки в цьому випадку немає спору, немає сторін з протилежними інтересами, адже мова йде про реалізацію особою права, яке їй належить. Суд уповноважений встановити наявність чи відсутність необхідних умов, на підставі яких ухвалити відповідне рішення. Позитивне рішення суду в цьому випадку є юридичним фактом. Формою звернення до суду у таких справах є заява, а заявниками у справах про встановлення факту народження особи можуть бути батьки, родичі, їхні представники або інші законні представники дитини, а у справах про встановлення факту смерті – родичі померлого або їхні представники. Неможливість створення державою доступного механізму встановлення фактів на відповідній

території призводить до того, що особа не матиме змоги скористатись адміністративним порядком реєстрації народження чи смерті, що ускладнить реалізацію нею низки своїх громадянських і цивільних прав, зокрема права на спадкування, на соціальні виплати, на громадянство та інших.

Список використаних джерел:

1. Цивільний процесуальний кодекс України : Закон України від 18 березня 2004 року № 1618-IV (редакція від 15 квітня 2023 року). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1618-15#Text>

2. Встановлення факту народження особи. *«WikiLegalAid»: довідково-інформаційна платформа правових консультацій*. URL: <https://wiki.legalaid.gov.ua/index.php/>

3. Цивільний кодекс України : Закон України від 16.01.2003 р. № 435-IV (редакція від 10 червня 2023 року). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text>

4. Про державну реєстрацію актів цивільного стану: Закон України від 1 лип. 2010 р. № 2398-VI (редакція від 27 жовт. 2022 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2398-17#Text>

5. Про затвердження Правил державної реєстрації актів цивільного стану в Україні : Наказ Міністерства юстиції України від 18 жовт. 2000 р. № 52/5 (редакція від 7 верес. 2022 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0719-00#Text>

6. Сімейний кодекс України від 10 січ. 2002 р. № 2947-III (редакція від 19 лют. 2022 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#Text>

7. Про судову практику в справах про встановлення фактів, що мають юридичне значення: Постанова Верховного Суду України від 31 берез. 1995 р. № 5 (редакція від 25 трав. 1998 р.). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0005700-95#top>

8. Про забезпечення реєстрації новонародженої дитини в умовах воєнного стану: Наказ Міністерства охорони здоров'я України від 4 берез. 2022 р. № 407. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0293-22#Text>